Въпросите за донорството и респективно – трансплантациите вълнуват, естествено, всеки един от нас. Независимо какъв е нашият произход, какъв е социалният ни статус, какви са политическите ни или граждански убеждения, всеки от нас може да бъде донор или реципиент, защото е човешко същество, а тъй като човекът е „образ и подобие“ Божие, донорството и трансплантациите неизбежно са се превърнали във въпроси и на вярата.

По отношение съгласието за донорство Православната Христова Църква ясно и категорично е обявила своята позиция по този въпрос: „Даряването на орган задължително трябва да съдържа “съзнателното съгласие” на донора, тоест донорът трябва в съзнание, свободно и непринудено да се е съгласил с взимането на органите му, ако случайно по някаква причина изпадне в мозъчна смърт. Донорът винаги трябва да действа като дарител“ (Тезис 56 на Вселенската патриаршия и на Еладската православна църква).

По своята същност Единството на Църквата е единство във вярата, т.е. в истините на вярата, и това е гаранцията, изключваща сама по себе си парадокса: в цялата вселена да съществува едно Православие, а в България да ставаме свидетели на „друго“. Аргументът, че по време на парламентарните дебати Българската православна църква не е имала изразено мнение по въпроса, е абсурден. И неумолимите радетели на легализираната презумпция знаеха това прекрасно.

Можем ли да приемем откритото богоборство за любов към човека?

Как да повярваме, че се нарича хуманизъм опитът за превръщане на одушевения образ Божи – уникалната и неповторима човешка личност – в биологична машина, в приемник или източник (според финансовия статус) на човешки резервни части?

С насилственото налагане на презумпцията господстващата политическа воля открито демонстрира характер на автентичен фашизъм.

Недостигът на донори и органи за нуждите на трансплантациите е проблем не само в България, но и в целия свят. Търсенето надхвърля многократно предлагането и този дефицит упражнява нечовешки натиск върху всички обществени дейности, и най-остро – върху медицината, пораждайки чудовищни практики:

„За осигуряването на по-голям брой органи лекарите пренебрегват и критериите за мозъчна смърт, и минималната възрастова граница на донорите, и грижите за здравето на реципиентите“ (Уилям Салетан, „Пазарът на органи“, Уошингтън Поуст, 15-ти април 2007 г., с. B02).

И още:

„Зад хуманната работа на лекарите изплува здрав материален интерес, нерядко реализиран в разрез с изискванията на закона“ (Милена Илиева, „Трупове за милиони евро, трафикът на костите“, в. „Пари“, 20-ти октомври 2006 г.).

Шаманските заклинания на управляващите и на сервилната им медийна свита: „това в България не може да се случи“, са безпомощна измама:

„ПРЕДС. БОРИСЛАВ КИТОВ: При посещението ми в търговския остеоцентър, партньорската проверка отбеляза забележително повишаване на донорството на костна тъкан, сухожилия и кожа, както и много ефективната му работа. Трябва да се осигури настоящи вносни и износни операции между трети страни и Европейския съюз да съответстват на разпоредбите на Европейския съюз по външната търговия и вътрешния пазар“ (Стенограма от заседанието на Комисия по здравеопазване на НС, 17-ти август 2006 г., печатна версия, с. 2, официална интернет-страница на НС*).

„България налага строги наказания срещу търговците на органи, но през миналата година това не е било пречка една местна болница да обслужва израелски туристи, пристигнали с цел трансплантация“ (Уилям Салетан, „Пазарът на органи“, Уошингтън Поуст, 15-ти април 2007 г., с. B02).

Остава недоумението: за какви „строги наказания“ става дума в нашата действителност?

„Знае се, че никой няма да потърси тези хора, затова скелетите им могат да се купят за жълти стотинки“ (Стела Стоянова, „Морги продават клошари по 30 лв.“, в. „Стандарт“, 25-ти август 2006 г.).

Доживяхме ли след приватизирането на общественото богатство да се приватизира и самият човек?

Присвояването и натрупването на собственост, не от днес станало същност на българската управленска философия, на целия ни обществен живот, а вече и на базисната социална концепция за Човека като такъв, съсредоточи в ръцете на един твърде ограничен кръг лица цялата власт (и законодателна, и съдебна, и изпълнителна, и медийна, и финансова, и икономическа, и всяка друга възможна, накратко казано – битието на земната власт). Този господстващ елит обезсмисли живота на няколко поколения от миналото, но лиши от бъдеще и родените след тях, защото продължава да взима основните социални решения по логиката на постоянно присвояване и натрупване. Движението по спиралата на безкрайното облагодетелстване не допуска различен начин на мислене, съществува само един – печалбата. Бизнесът с човешки части може да страда от липса на легитимност, но не и от липса на печалби. И тези печалби, вложени в подходящото време на подходящото място, могат да му осигурят не само легитимност. Забогатяването на богатия от обедняването на бедния не е характерно единствено за нашата страна, но при достигнат социален контраст, сходен с гватемалския, и при липса на всякаква алтернатива, този процес вече е навлязъл в измеренията на реален геноцид.

“Според прогнозите на неправителствената организация Population Reference Bureau, разположена във Вашингтон, населението на България ще спадне с 34% между 2005 и 2050 година от сегашните 7.7 милиона до 5 милиона души. Организацията прогнозира, че единствената друга страна, която ще загуби повече хора за този период от време е Свазиленд, където 38% от населението е заразено с вируса HIV“ (Инф. агенция БГНЕС –

11-ти Октомври 2006 г.).

След като стигнахме дотук нека да си напомним, че:

“В настоящата Конвенция под геноцид се разбира всяко едно от следните действия, извършени с намерение да се унищожи, напълно или частично, която и да било национална, етническа, расова или религиозна група като такава:
а) убийство на членовете на такава група;
б) причиняване на сериозни телесни повреди или умствено разстройство на членовете на такава група;
в) предумишлено създаване, за която и да било група, на такива жизнени условия, които са насочени към нейното пълно или частично физическо унищожаване;
г) мерки, насочени към предотвратяване на ражданията в такава група;
д) насилствено предаване на децата от една човешка група на друга” (Резолюция 260 А (III) на Общото събрание на ООН).

И след като стигнахме и дотук нека също да си напомним, че геноцидът -“независимо от това дали се извършва в мирно или военно време” – е престъпление против човечеството, а за престъпления против човечеството няма давност.

В политическата ни сфера концентрацията на богатство е изключила всяка възможност за действителна демокрация. Ето защо мнението на поне 69% от българите, декларирали желание за „съзнателно съгласие“, безапелационно и с лекота бе отхвърлено от българското “народно събрание”. Делението на икономически касти, социалната парализа и отчаяние, пълният вакуум на справедливост и участието или неучастието в „демократични избори“ – без надежда за избор – са други следствия на същото. Между управляващи и управлявани в България съществува бездна и в тази бездна няма, и не може да има, нито демокрация, нито следа от човешки права, нито спомен за някаква човечност.

„АНТОНИЯ ПЪРВАНОВА: С умирането на човека той загубва личните си права и въпросът приключва“ (Стенограма от заседание на Комисията по здравеопазване на НС, 17-ти август 2006 г., печатна версия, с. 3).

Когато Червената армия освобождава Аушвиц, на 27-ти януари 1945 г., сред всичко останало там са намерени „и 7 тона човешка коса, обръсната от жертвите преди да ги убият. Човешката коса се използва от компанията „Алекс Цинк“ от Бавария за тапицерия. Фирмата заплаща по 50 пфенига за килограм човешка коса“ (Мира Майер, „Райхът и Холокост“, издателство на Нов български университет, 2005 г., с. 136).

„Отлъчи ги като овци за клане и приготви ги за деня на убиването“ (Иер. 12: 3). Употребата на останките е въпрос единствено на технологично развитие.

Когато “имащите” налагат безогледно интересите си над “нямащите”, това не е демокрация, още по-малко – социално управление, а класова война, в която – като във всяка война – е позволено всичко, а закони, правила и принципи са отхвърлени до крайност.

Член 1, алинея 1 от Конституцията на Република България постановява: „България е република с парламентарно управление“.

„ТОДОР КУМЧЕВ: Искам да потвърдя пред колегите, че този закон се контролира и от Министерството на труда и социалната политика. Имаме срокове, които трябва да спазим“ (Стенограма от заседание на Комисията по здравеопазване на НС, 17-ти август 2006 г., печатна версия, с. 2).

За българската Конституция – толкова!

В ценностната система на диктатурата „истина“ означава само едно – управленска доктрина:

“ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ (КА): Да се даде достатъчно време, за да може да се изчистят текстовете на закона.

ПРЕДСЕДАТЕЛ ГЕОРГИ ПИРИНСКИ: „Достатъчно време“ не е дефинитивно определение“ (Стенограма от заседание на НС, 17-ти август 2006 г., печатна версия, с. 31).

„Разумно кратък срок“ беше гласувано и прието от мнозинството като строго „дефинитивно определение“.

А ето исторически пример на български политически морал:

„БОРИСЛАВ КИТОВ (БНС): Още повече, че в момента ние искаме да променим условията, в които е сключен договора с „Остеотек.“ (Стенограма от заседание на НС, 17 август 2006 г., печатна версия, с. 28).

Принципът „съзнателно съгласие“, залегнал в съответния “Закон за трансплантация на органи, тъкани и клетки”, е приет от 39-то Народно събрание на 30 юли 2003 г., повторно приет на 11 септември 2003 г., обнародван в “Държавен вестник”, бр. 83/19 септември 2003 г. и влязъл в сила от 1 януари 2004 г.

Договорът с „Остеотех Инк.“ е сключен на 7-ми февруари 2002 г.

При какъв принцип на съгласие е сключен договорът, г-н Китов?

Трудно е да се избегне впечатлението, че разминаването между изявления и действителност при Борислав Китов е обичайна практика.

Впрочем това не е само негов патент. “Шефът на комисията по вероизповеданията проф. Огнян Герджиков призна, че е “за” да се презюмира съгласие, и ще работи за бързо излизане със становище, но държавата трябва да информира хората” (“Проф. Герджиков казва как да даряваме органи”, в. “24 часа”, 19-ти юли 2006 г.).

Фактът, че образцовата „либерална“ почтеност, а и узаконеното задължение на държавата, останаха само илюзии, явно не е повод за притеснения. Нито за въпроси.

Апологиите на управленския хуманизъм са не по-малко абсурдни от него самия:

“МАРИЯ КАПОН (независим): И никой не може да упрекне тези родители, че когато детето им е топло и се знае, че няма да живее, те не могат да направят своя избор. Но този избор и шанс трябва ние да им дадем със закона“ (Стенограма от заседание на НС, 14 юли 2006 г., печатна версия, с. 4).

Във всяка държава законодателят носи най-голямата отговорност за нейната правна уредба, за своите действия, или поне за думите си. Явно Мария Капон не знае, че в закона, който „трябваше“ да промени, съществуваше разпоредбата на чл. 21 относно „вземането на органи, тъкани и клетки от човешки труп“, и неговите две алинеи гласяха дословно:

„Ал. 1. В здравноосигурителната книжка на лицето е вписано съгласие на лицето за вземане на органи, тъкани и клетки след смъртта му; ако лицето не е изразило съгласие или несъгласие за вземане на органи, тъкани и клетки след смъртта му, се взема съгласието на някой от неговите близки – съпруг, родител, пълнолетно дете, брат или сестра, при условия и по ред, определени с наредба, издадена от министъра на здравеопазването.

Ал. 2. Името на лицето е вписано в служебния регистър на Изпълнителната агенция по трансплантация за изразено изрично писмено съгласие за вземане на органи, тъкани и клетки след смъртта му, а ако няма изразено съгласие или несъгласие за вземане на органи, тъкани и клетки след смъртта му, е взето изричното съгласие на неговите близки“.

На кои родители какъв нов „избор и шанс“ даде Мария Капон?

Ако при съзнателно съгласие родителите не могат да решат в такъв критичен момент, те няма да могат и при презюмирано. И в двата случая тяхното положение е едно и също, така че думите й имат смисъл единствено ако тя решава вместо тях. Така и стана.

Изказването на Мария Капон бе тиражирано услужливо от обслужващия медиен персонал в изцяло оптимистичен нюанс, така че всички да бъдат не само успокоени, а и възхитени от хуманната насоченост на направените законодателни промени. Ситуация, добре позната от друг исторически период, когато чрез същите способи е внушено, и то с изключителен успех, твърдото убеждение, че независимо от Нюрнбергските закони и всички изстъпления на нацистите, народът на Израил ще продължи да съществува като естествена част от европейските нации. „Отделни евреи или цели еврейски семейства може и да загиват в погромите, цели общности могат да бъдат затривани, но народът ще оцелее. Те никога не са се срещали с геноцида“ (Хана Аренд, „Репортаж за баналността на злото – Айхман в Йерусалим“, изд. Сиела, 2004 г., с. 211).

Ролята на „демократичните медии“ в създаването и провеждането на българския апокалипсис е твърде съществена, за да не бъде отбелязана. Без тяхната услужливост, всъщност – съучастничество, господстващият елит не би могъл да внушава на обществото, че се грижи единствено за общото благо, и то по най-хуманния възможен

начин, докато фактически разширява своето богатство, власт и всеобхватен контрол над всичко и всички. „Свободните медии“, или т. нар. „четвърта власт“, чрез функционирането си като система за индоктриниране и пропаганда провеждат войната на елита за контрол над мислите и чувствата на масите, внушавайки им, че всеки отделен акт е изпълнение именно на техните, макар неосъзнати, воля и избор. Функционирането на плутоцентрична олигокрация предопределя медийната сервилност и нейната двойна превенция за наложения обществен макет: от една страна – да прикрива истинските управленски цели и да маскира средствата за постигането им, а от друга – да неутрализира възникването и разгарянето на социалното напрежение.

Критерият за благонадеждност, прилаган от елита спрямо “официалните медии” – т.е. механизма за умствен контрол, – анализиран от безспорния гений на Ноам Чомски, е изпълняването на зададената цел, и тази цел е: „в рамките на господстващия обществен ред широката публика трябва да остане обект на манипулиране, а не участник в обмислянето, обсъждането и вземането на решенията“ (Ноам Чомски, „Необходими илюзии“, изд. Бард, 2005 г., с. 193).

Налагането на закона на презумпцията е пример, достоен за всеки учебник по манипулации.

Няколко месеца преди зловещия спектакъл по неговото гласуване, в едно блицинтервю на доктор Любомир Спасов четем буквално следното: „Надявам се, преди да излезе в лятна ваканция, Народното събрание да приеме промени в Закона за трансплантациите – формулировката „От информирано съгласие“ за донорство след констатирана мозъчна смърт в „Информирано несъгласие“, какъвто е принципът във всички европейски държави“ (Аида Паникян, „Човешки чудеса“, в. „Дума“, 25 април 2006 г.).

За какви държави смятате Великобритания, Германия, Ирландия, Холандия и Дания, доктор Спасов?

И пак в същия вестник: „Впрочем принципът на информираното съгласие, както се нарича случаят, в който донор става всеки, който изрично не е декларирал приживе отказ, не се приема за пръв път с нормативен документ“ (Силвия Николова, „Консерватизмът – спасител или погубител на човешки живот“, в „Дума“, 17 август 2006 г.).

Когато нормативно се приема, че всички са съгласни да бъдат донори, а несъгласните трябва да го декларират изрично, принципът се нарича „презюмирано съгласие“ или „информирано несъгласие“. В случая вестник „Дума“ размени местата на понятията „съгласие“ и „несъгласие“, казано още по-ясно – не успя да различи „да“ от „не“.

Вестник „Сега“ се справя успешно с последното, но само дотам: “С поправките за първи път в българското законодателство се въвежда принципа на „информираното несъгласие“ (Галя Горанова, „Всички българи – донори до доказване на противното“, в. „Сега“, 17 август 2006 г.).

Същият принцип, въведен за „първи път“, според вестник „Сега“, е действал в България до 1 януари 2004 г. Дебатите при разискванията бяха ожесточени не защото

принципът се въвежда „за първи път“, а защото малцинството отстояваше морални ценности, чието потъпкване целѝ да направи българската медицина фабрика за донори.

„Моралът не може да ни помогне за приемането на отговор без доза цинизъм“ (Емил Йотовски, „Трансплантациите – между морала и медицината“, в. „Новинар“, 13 септември 2007 г.).

Не спазването на моралните ценности, а тяхното нарушаване, се нарича цинизъм. Противопоставянето на морала и медицината – това е истинският цинизъм.
В цялата манипулативна кампания блестят неподправените шедьоври на нейните флагмани:

„Да не би да са глупаци белгийците, французите, немците, че да прилагат подобни закони?“ (Мира Радева, „Докога партийни битки за донорите?“, в. „Труд“, 18 август 2006 г.).

Да не би германският ВАЦ да забрави, че донорството в Германия е на принципа „съзнателно съгласие“?

В свое интервю на въпрос на същия вестник проф. Христо Куманов, директор на Изпълнителната агенция по трансплантации, дава странен отговор:

„Целта на приетите нови текстове беше да се уточни, щом човек приживе не е изявил изрично нежелание за донорство, след кончината му неговите органи да се ползват за присаждане. Разбира се, само след съгласие на близките“ (Диана Тенчева, „Българинът е фаталист и не става донор“, в. „Труд“, 11 октомври 2007 г.).

В член 21, алинея 1, точка 3 от толкова „въжделения“ закон е записано, че:
„задължително е съобщено за предстоящото вземане на органи, тъкани или клетки и липсва представен писмен отказ в разумно кратък срок от негови:
а) съпруг или родител;
б) дете;
в) брат или сестра“.

По какъв критерий проф. Куманов обявява липсата на „представен писмен отказ в разумно кратък срок“ за взето „съгласие на близките“, когато за всички е ясно, че тяхното съгласие също е презюмирано, както и на самия донор? От един специалист, професор по медицина, много добре съзнаващ смисъла на понятията, това в никакъв случай не може да се приеме за „случайна грешка“.

Същата „грешка“, и то нееднократно, прави в пленарна зала на парламента и Борислав Китов.

При тази ситуация учудващ ли е „фатализмът“ на българина?

Всяка пропагандна кампания е айсберг и по-голямата му част остава под водата, скрита за своите жертви – читатели, зрители и слушатели, но като всеки айсберг има и своя връх.

18 август 2006 г., телевизия БТВ:

„Управляващите припомниха, че „информираното несъгласие“ е изискване на ЕС и гарантираха, че няма да се накърнят интересите на гражданите“.

Европейският съюз няма възприета единна политика по отношение съгласието за донорство на органи, тъкани и клетки и подобно „изискване“ спрямо България никога не е предявявано. Самото съществуване на подобно изискване е нон-сенс. В стенограмите от парламентарните заседания никой не е “припомнил” или изказал подобно твърдение. Пред тези „БТВ новини“ Министерство на пропагандата на Гьобелс би позеленяло от завист. Величава историческа приемственост. “Каквото е било, пак ще бъде, и каквото се е правило, пак ще се прави – няма нищо ново под слънцето” (Екл. 1: 9).

Медиите са съществена част от системата за доминиране и „логично е да се очаква структури с огромна власт да прибягват до лъжи и измами“ (Ноам Чомски, „Хегемония или оцеляване“, изд. Бард, 2004 г., с. 131), а по въпроса за реалността, при това призната от самите управляващи:

„ХАСАН АДЕМОВ: Това, което на мен ми прави впечатление, е, че дискусията се насочва предимно и единствено може би изцяло към частта, която касае въпроса за съгласието-несъгласието. Вярно е, че това е много важен въпрос, но няма изискване на европейските директиви, което да наложи на националното законодателство по какъв начин да бъде уреден този въпрос“ (Стенограма от заседанието на Комисията по правата на човека и вероизповеданията на НС, 18 юли 2006 г., печатна версия, с.8).

Истина е, че в икономиката на умъртвяване, шанс или отсрочка ще получат само най-незаменимите за системата.

Истина е, че това означава сляпо изпълняване на сведената директива и превръщане на измамата и робството в безалтернативна действителност.

Но с какво заслужи българският народ да бъде третиран от български медии като “враг”, когото трябва да преодолеят?

С какво друго, ако не със своето доверие към тях.

В изложените примери виждаме как свободата на словото се тълкува като свобода на печалбата. И щом за втората налагането на ограничения от морално естество е неприемлив лукс, то същото важи и за първата.

По отношение интересите на българските граждани, дадените „гаранции“ несъмнено са повече от твърди:

„ДОКЛАДЧИК БОРИСЛАВ КИТОВ: Няма как по телефона да ти кажат, че не са съгласни и ти да кажеш, че не е било така. Няма как!“ (Стенограма от заседание на НС, 16-ти август 2006 г., печатна версия, с. 44).

В случай, че това е недостатъчно:

„РУДЕНКО ЙОРДАНОВ (КБ): Аз също се притеснявам. Аз не мога да бъда 100% сигурен, че механизмът, който се каним да включим в действие ще бъде гарантиран откъм субективизъм, гарантиран откъм комерсиализация, но си мисля, че това е по-малкото зло и трябва да прибегнем до него“ (Стенограма от заседание на НС, 16 август 2006 г., печатна версия, с. 30).

„Същността на демокрацията е да се извличат печалби“ – назидава Милтън Фридман и родните монетаристи добре знаят, че в Остео-фризер България може да липсва и справедливост, и човечност, и надежда, но трупове не липсват. Защо да пропускат и печалбите си от тях? След рекордното постижение в експорта на тъкани същото ще последва и в този на органи. Индикациите в тази посока са недвусмислени, при това дадени не от кого да е, а от директора на Изпълнителната агенция по трансплантациите – проф. Христо Куманов: “Как бедната жена, която водеше в модерна клиника в Турция готови да дарят единия си бъбрек българи срещу парично възнаграждение, я осъдиха за броени дни?” (Диана Тенчева, „Българинът е фаталист и не става донор“, в. „Труд“, 11 октомври 2007 г.).

От първите организирани човешки общества до днес предлагане срещу парично възнаграждение се нарича продажба, придобиването – покупка, а целият процес – търговия. Несъмнено проф. Куманов преобръща фундаментални понятия в човешката цивилизация, а практическите хоризонти пред неговото откритие са необозрими: “Според Световната здравна организация 6 000 е броят само на ежегодно регистрираните сделки с бъбреци в света. Източници на информацията са отчети на брокери и лекари, описи от индийски селища, проучвания на японски болници, парламентарни отчети от Сингапур и преброяване на засегнатите в крайно бедни египетски квартали. В някои села на Пакистан 40% от жителите живеят с един бъбрек” (Уилям Салетан, „Пазарът на органи“, Уошингтън Поуст, 15-ти април 2007 г., с. В02).

Всеки един от тези бедни хора е направил “дарение – а ла Христо Куманов”.

С прекратяването на дебатите, предложено и прието от мнозинството, отпаднаха и всякакви съмнения. Резултатът от гласуването беше предрешен. Мнението на онези, превърнати в суровина за „включения механизъм“, остана за самите тях. То нямаше, а и не можеше да има никакво значение, като отчетем факта, че: „тялото на всеки отделен донор осигурява сурова продукция от 220 000 щатски долара по цени на едро. Като добавим към това и заплащането за хирургическите манипулации, цената на едно тяло достига един милион долара. Ако към тялото се отчетат и вътрешните органи на донора, цената му нараства до два милиона. Значи мъртви сме по-ценни, отколкото живи. И можем да бъдем продадени на стойност малко повече от цената на стадо добитък или на петдесет хиляди пилета. Нашите мъртви тела са превърнати в търговска стока, която стимулира арогантни трансплантационни координатори да притискат и изнудват родственици на покойници, за да предоставят за донорство техните тела. И тъй като търсенето е по-голямо от предлагането, цените растат, вследствие на което бизнесът с човешки органи безогледно лобира в правителства, манипулира общественото мнение и със своите пари постига официално законодателно съдействие“ (Norm Barber,

„The Nasty Side of Organ Transplanting“, Third Edition 2007, Норм Барбър, „Зловещото лице на трансплантациите“, трето издание 2007 г.

Дано читателят ми прости обемистия цитат, но той си струва да бъде прочетен.

И така, когато идеалът е печалбата, медицината – индустрия, моралът – целесъобразност, а човешката смърт – суровина, не ни остава нищо друго, освен да се поздравим с “добре дошли в Ада”.

Авторът е административен секретар на Българска Патриаршия – Св. Синод на БПЦ.